

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: J. K.
bytem X
zastoupen Mgr. Františkem Kelem, advokátem
se sídlem Sportovní 451, 463 62 Tlumačov

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
se sídlem Třída Tomáše Bati 21, P.O. Box 220, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2023, č. j. KUZL-15093/2023,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Správní orgány uznaly žalobce vinným z přestupku předjíždění v místě, kde to dopravní značení zakazuje. Podle žalobce ale jeho vinu nade vší pochybnost neprokázaly, neboť svá rozhodnutí opřely pouze o rozporné výpovědi zasahujících policistů. Kromě toho pochybily i procesně, protože neakceptovaly žalobcovu omluvu z ústního jednání a neumožnily mu, aby se jednání osobně účastnil. Krajský soud proto musel posoudit důvodnost těchto námitek.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Policejní hlídka dne 20. 4. 2022 v čase 11:10 – 11:15 viděla, jak vozidlo, které řídil žalobce, předjíždí jiné vozidlo v úseku, kde to zakazovala dopravní značka „zákaz předjíždění“. Stalo se to na silnici II/497 při jízdě z Bílovic ve směru na Uherské Hradiště. Žalobce poté, co hlídka zastavila jeho vozidlo na autobusové zastávce a ztotožnila jej, s přestupkem nesouhlasil.
3. Městský úřad Uherské Hradiště („městský úřad“) následně zahájil řízení a předvolal žalobce k ústnímu jednání. Tam vypověděl, že třikrát předjížděl někde mezi Bílovicemi a Uherským Hradištěm. Přesný úsek si již nepamatuje. Předjížděl proto, že mu „nedělá dobře, když za ním jedou policisté“. Na zastávce U Bagru jej zastavila policie.
4. Poté městský úřad nařídil další ústní jednání na 14. 9. 2022 za účelem výsledku zasahujících policistů. Žalobce si předvolání převzal dne 22. 8. 2022. Dne 30. 8. 2022 zaslal městskému úřadu e-mail, ve kterém uvedl, že se z jednání musí omluvit, protože v tom týdnu bude na cestách mimo republiku, které plánoval již dříve předem. Uvedl také, že cestovat do zahraničí bude i v termínu 22. – 29. 9. 2023. Poprosil městský úřad, aby jednání neposunul na tento termín. Na tento e-mail městský úřad odpověděl e-mailem, ve kterém jej upozornil, že jeho e-mail neobsahoval uznávaný elektronický podpis. Proto jeho omluvu nelze považovat za řádnou. Městský úřad dále žalobce poučil, že omluvu je třeba učinit písemnou formou (prostřednictvím České pošty) s vlastnoručním podpisem a je k ní nutné doložit hodnověrný doklad týkající se důvodu neúčasti na jednání. Žalobce následně omluvu v stejném znění zaslal znovu z datové schránky společnosti CORK JANOSA s. r. o., jejímž je jednatelem. Dne 1. 9. 2022 žalobce dodal, že k výzvě správního orgánu může omluvu doložit zpětně účtem v hotelu.
5. Městský úřad omluvu neakceptoval a jednání proběhlo v nepřítomnosti žalobce. Na jednání městský úřad vyslechl policisty – R. K. a M. Z.
6. Policista K. na dotazy správního orgánu uvedl, že si již nepamatuje, zda seděl na místě řidiče nebo spolujezdce. Hustota provozu v den kontroly byla minimální a bylo hezké počasí. Ve výhledu jim nic nebránilo. Žalobce viděl předjíždět v jednom případě, jakmile před nimi jelo malé osobní vozidlo, které jim nebránilo ve výhledu. Proto viděl, že žalobce začal předjíždět před benzinovou čerpací stanicí a manévr ukončil zhruba v její úrovni. Situaci zakreslil do přiložené mapy, včetně umístění značky B21a. Za vozidlem žalobce jeli od Bílovic a drželi se ve vzdálenosti zhruba 50 m. Žalobce po předjížděcím manévru prudce zrychlil. Hlídka proto předjela osobní auto před sebou a žalobcovo vozidlo zastavila na zastávce U Bagru, protože na předchozí zastávce stál autobus. Na palubní desce vozidla byla kamera. Policisté až posléze zjistili, že není funkční.
7. Policista Z. pak na dotazy odpověděl, že seděl na místě řidiče, ve výhledu jim nebránila žádná překážka. Žalobce s vozidlem předjížděl určitě dvakrát. Nebyl si jistý, zda nepředjížděl i jejich vozidlo. Přes plnou čáru ale předjížděl pouze jednou. Žalobce jel vyšší rychlostí, proto si jej všimli. Za odbočkou na Kněžpole, kde je další značka zakazující předjíždění, začal žalobce předjíždět vozidlo jedoucí před nimi. Při předjíždění přešel přes „šrafování“ a manévr dokončil před odbočkou k čerpací stanici. To policista zakreslil do přiložené mapy. Děj pozorovali na vzdálenost 30-40 m a stále jej měli na dohled, než jej zastavili na zastávce U Bagru. Obviněný na místě byl následně arogantní a uváděl, že v zákazu nepředjížděl.

8. Rozhodnutím ze dne 9. 11. 2022, č. j. MUUH-DSA/35945/2022/VJ („rozhodnutí městského úřadu“), městský úřad uznal žalobce vinným a uložil mu pokutu ve výši 7.000 Kč a zákaz řízení na šest měsíců. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal. Vznášel námitky zejména ohledně nemožnosti účastnit se ústního jednání a nedostatečného prokázání jeho viny ze spáchání přestupku.
9. Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 2. 2023, č. j. KUZL-15093/2023, částečně upřesnil výrok o vině specifikací místa přestupku. Ve zbytku rozhodnutí městského úřadu potvrdil.
10. Ohledně žalobcovy omluvy z ústního jednání žalovaný vytkl městskému úřadu, že omluvu nepovažoval za řádnou pouze z důvodu nedostatku formy. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 189/2015-37, podle kterého nelze na omluvu z ústního jednání aplikovat tak vysoký formální standard, jako je tomu u jiných písemností. Městský úřad však nepochybil tím, že omluvu neakceptoval, protože nebyla řádná.
11. Žalovaný nejprve zdůraznil, že žalobce zaslal omluvu až po osmi dnech od doručení předvolání k jednání. Kromě toho byla jeho omluva velmi nekonkrétní a nijak ji nedoložil. *Až k doplnění odvolání* doložil cestovní příkaz, ze kterého plyne, že byl společností CORK JANOSA s. r. o. spolu s kolegou vyslán na pracovní cestu do města Tržič ve Slovinsku s důvodem jednání „Laffort, Slovinsko, nové produkty“. Žalobce svůj pobyt ve Slovinsku ničím dalším nedoložil. Je přitom jednatelem a jedním ze dvou společníků uvedené společnosti. Cestovní příkaz může vyplnit a podepsat kdokoli. Coby jednatel si žalobce navíc může sám organizovat svůj čas a svoji činnost přizpůsobit úředním jednáním. Sebedůležitější zahraniční pracovní cesta, navíc bez konkretizace důvodů neodkladnosti, proto nemůže mít přednost před jednáním orgánu veřejné moci.
12. Pokud jde o prokázání, že se žalobce dopustil předmětného přestupku, žalovaný nemá důvod nevěřit výpovědím policistů. Nebyl zde žádný důvod považovat jejich výpovědi za tendenční. To, že se k nim žalobce během kontroly choval arogantně, nemůže jejich věrohodnost účinně zpochybnit. Rozpory v jejich výpovědích jsou minimální. Od přestupku ale v době jednání uplynulo pět měsíců, proto je pochopitelné, že si nemusí pamatovat všechno. I z judikatury plyne, že výpověď policisty je zcela dostačujícím důkazem k prokázání viny, jestliže se jedná o skutečnost, jíž policista mohl svými smysly vnímat. Policista představuje nestrannou úřední osobu, která popisované skutečnosti zjistila při výkonu svého povolání, tudíž má jeho svědectví vysokou věrohodnost. To neplatí o výpovědi obviněného, který má na výsledku řízení zájem.
13. Věrohodnost výpovědi policistů nemohou ovlivnit nesrovnalosti v okrajových aspektech případu. Není proto podstatné, že se výpovědi liší v odhadu času a vzdálenosti, nebo v tom, kdo seděl za volantem služebního vozidla, nebo kolikrát obviněný předjížděl. Cílem tohoto řízení není testování konkrétních schopností policistů, ale prokázání přestupkového jednání obviněného, k čemuž obsah výpovědí policistů spolu s mapovými podklady bohatě dostačuje. Rozpory, které by se týkaly podstaty věci, v tomto případě žalovaný nezjistil.
14. Z těchto výpovědí a z fotografií založených ve spisu vyplývá, že žalobce ani neměl příliš prostoru pro předjíždění za obcí Bílovice. Až ke křižovatce se silnicí vedoucí vlevo na obec Místřice a vpravo do Kněžpole je dopravní značení, které předjíždění zakazuje (podélná čára souvislá). Pak následuje úsek cca 800 m, kde předjíždění možné je. Za vjezdem vlevo do areálu s budovou č.p. 307 se krátce objevuje první značka B21a (č.l. 18) označující úsek až k další odbočce na obec Kněžpole. Za touto křižovatkou se značka opakuje a podruhé se opakuje za odbočkou do ulice Za Humny. Úsek platnosti této značky končí až teprve za

čerpací stanicí. Nemohlo se tak stát, že by se policisté mylně domnívali, že obviněný předjížděl v zakázaném úseku, protože *předjíždění bylo zakázáno od (druhé) odbočky na obec Kněžpole až za výjezd z čerpací stanice*.

15. Žalovaný odmítl důvodnost námitek žalobce, který poukazoval na to, že městský úřad nedal svědkům prostor, aby nejprve spontánně mluvili, ale hned jim začal pokládat otázky. Za nepodstatné označil, kde policie vozidlo žalobce zastavila. I to, že nebyl k dispozici kamerový záznam.

III. Obsah žaloby

16. Správní orgány podle žalobce řádně nezjistily skutkový stav, pokud svá rozhodnutí opírají pouze o výpovědi policistů. Jsou v nich rozpory, ke kterým nepřihlédly. Kromě toho policisté nedodali kamerový záznam, přestože v oznámení o přestupku uvedli, že existuje. To byl důvod, proč žalobce chtěl věc projednat ve správním řízení. Měl za to, že kamerový záznam prokáže jeho nevinu.
17. Městský úřad žalobci znemožnil účastnit se ústního jednání a hájit tam svá práva. Na omluvu, kterou žalobce zaslal z datové schránky své společnosti, již nereagoval. Pokud by žalobce věděl, že městský úřad omluvu neakceptuje, požádal by zmocněnce, aby jej na jednání zastoupil. Žalobce jako právní laik nemohl vědět, že jeho omluva není formálně v pořádku. Městský úřad jej o vadách nepoučil. Tím porušil žalobcovo právo na spravedlivý proces.
18. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného plyne, že přestupkové řízení bylo vedeno s cílem prokázat žalobcovu vinu, nikoliv řádně zjistit skutkový stav. Plyne to i z toho, že žalovaný nepřikládá žádnou váhu argumentům žalobce, se kterými se nevypořádá. Žalovaný tvrdí, že žalobce proti skutkové verzi policistů postavil pouze tvrzení, že nepředjížděl v zákazu. Neuvedl však, kde přesně předjížděl. To ale není pravda. Žalobce v doplnění odvolání za pomoci přiložené mapy specifikoval místo, kde měl předjíždět. Odpovídala by tomu i skutečnost, že jej policisté odstavili až na zastávce U Bagru. Žalobce nesouhlasí se způsobem, jakým místo přestupku upřesnil žalovaný. Neprovedl k tomu dokazování. Toto místo neplyne ani z úředního záznamu či z oznámení přestupku.
19. Ve výpovědích policistů žalobce našel významné rozpory a nepřesnosti. Městský úřad nesprávně vedl výslech, pokud svědkům nedal nejprve příležitost souvisle vyličit skutkový děj, ale hned ze začátku jim pokládal otázky. Oba policisté se omezili na strohé, jednovětné odpovědi. Žalobce odkazuje na konkrétní rozpory. Policista K. ani nevěděl, zda seděl na místě spolujezdce, nebo zda řídil. Uvedl, že žalobce předjížděl jednou. Policista Z. ale uvedl, že žalobce určitě předjížděl dvakrát a není si jistý, zda nepředjížděl i policejní vozidlo. Policista K. tvrdil, že po vyjetí z obce Bílovice jeli za vozidlem žalobce ve vzdálenosti asi 50 m a že po předjížděcím manévru žalobce i oni předjeli před nimi jedoucí vozidlo. Tím si ale protiřečí, pokud na předchozí dotaz uvedl, že před vozidlem žalobce jelo malé osobní vozidlo, které jim nebránilo ve výhledu, a proto viděl, že žalobce započal s předjížděcím manévrem před čerpací stanicí a ukončil jej v její úrovni. Předtím tvrdil, že jim nic nebránilo ve výhledu, tj. žádné vozidlo před nimi nebylo.
20. Policista Z. uvedl, že žalobce předjížděl dvakrát. To znamená, že ve výhledu museli mít minimálně dvě vozidla. Jejich vzdálenost od vozidla žalobce musela být mnohem větší, než tvrdí. Podle odhadů žalobce to bylo cca 400 m. Policista K., na rozdíl od svého kolegy nezakreslil do mapy polohu policejního vozidla.

21. Žalobce věděl, že za ním jede policejní auto, proto důsledně dbal nejvyšší povolené rychlosti a předjížděl pouze tam, kde je to povoleno. Přikládá snímek z portálu *mapy.cz*, na kterém začátek měření odpovídá místu, které policista Z. označil v zákresu u jednání jako místo, kde se nacházelo policejní vozidlo. Konec měření je místem, kde měl podle jeho výpovědi žalobce dokončit předjížděcí manévry. Tato vzdálenost činí 422 m.
22. Na nesrovnalosti ve výpovědích policistů žalobce poukazoval již v průběhu správního řízení. Mimo jiné není jasné, proč ho nezastavili dříve a podle čeho určili čas přestupku. Ze zásady rovnosti plyne, že nelze bez dalšího přikládat větší váhu výpovědím policistů oproti výpovědím jednotlivců. To platí zejména v případě konfliktu mezi policií a jednotlivcem, vůči kterému zasahuje. Žalobce nepopírá, že se vůči hlídce choval arogantně, což se jich mohlo dotknout.
23. Pokud proti sobě v přestupkovém řízení stojí tvrzení obviněného z přestupku a zasahujících policistů, měl městský úřad provést další důkazy (kamerový záznam nebo fotografie, ohledání místa, vyžádání si zprávy na ČHMU o stavu počasí, vyšetřovací pokus atd.).
24. Žalovaný pochybil i tím, že nezjišťoval, proč policisté nedoložili kamerový záznam. Během silniční kontroly mu policisté tvrdili, že existuje. Žalobce se domnívá, že se policisté poté, co na stanici zjistili, že žalobce ve skutečnosti žádný přestupek nespáchal, rozhodli mu pomstít za arogantní chování.
25. Žalobci není jasné, ze kterých důkazů žalovaný dovodil, že za obcí Bílovice až ke křižovatce se silnicí vedoucí vlevo na obec Mistřice a vpravo do Kněžpole je dopravní značení, které předjíždění zakazuje. Pokud žalovaný prováděl k tomuto závěru další dokazování, pak o něm žalobce nebyl informován. Takovým postupem žalovaný porušil jeho procesní práva.
26. Žalovaný se ve lhůtě stanovené soudem k žalobě nevyjádřil.

IV. Posouzení věci krajským soudem

27. Žaloba *není důvodná*.
28. Žalobce vznáší dva okruhy žalobních námitek. Podstatou první z nich je namítané procesní pochybení žalovaného, který neakceptoval žalobcovu omluvu z ústního jednání a toto jednání konal bez přítomnosti žalobce, aniž by s tím žalobce souhlasil. Druhá námitka míří do věci samé. Žalovaný podle žalobce bez důvodných pochybností neprokázal, že se žalobce dopustil přestupku, který se mu klade za vinu. Soud nyní v tomto pořadí žalobní námitky vypořádá.

a. Městský úřad nepochybil, když neakceptoval omluvu žalobce z ústního jednání

29. Podle § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich platí, že „[k] ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.“
30. Podmínky, za jakých lze omluvu považovat za náležitou, shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, následovně: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje.

Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí obviněný doložit, tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.

31. Podle žalovaného omluva žalobce nesplňovala žádnou z uvedených podmínek – nebyla včasná ani řádná a žalobce ji ničím nedoložil. S tímto hodnocením soud v zásadě souhlasí, byť musí odůvodnění rozhodnutí žalovaného trochu korigovat. V konkrétních okolnostech této věci nelze tvrdit, že by žalobcova omluva nebyla včasná. Je sice pravdou, že žalobce zaslal omluvu z jednání až osm dní poté, co obdržel předvolání k jednání. Omluvu přitom jistě mohl zaslal i dřív. Podstatné však je, od odeslání omluvy do konání nařízeného ústního jednání zbývaly ještě dva týdny. Situace by byla jiná, pokud by žalobce svou omluvu zaslal správnímu orgánu krátce před nařízeným ústním jednáním (např. jeden až dva dny), aniž by mu cokoliv bránilo omluvit se dřív. Podstata podmínky včasnosti omluvy podle soudu spočívá v tom, aby správní orgán měl dostatečný časový prostor k tomu zvážit náležitost omluvy a případně jednání posunout a včas o tom informovat další předvolané osoby (účastníky, svědky atd.). Takový prostor v tomto případě městský úřad měl. Omluvu žalobce proto podle soudu bylo možné považovat za včasnou.
32. Omluva žalobce přesto nebyla řádná. Žalovanému lze dát za pravdu v tom, že žalobce důvod své omluvy dostatečně nespecifikoval. Ani ho ničím nedoložil. Ve své omluvě žalobce pouze zcela nekonkrétně uvedl, že v daném termínu bude na cestách mimo republiku. Nespecifikoval ani to, zda se jedná o služební nebo soukromou cestu. Nebo v jakém konkrétním termínu se má uskutečnit. Ke své omluvě nedoložil nic, co by prokazovalo, že v den konání ústního jednání bude v zahraničí. V předvolání jej přitom městský úřad poučil, že k omluvě je nutné doložit hodnověrný doklad týkající se důvodu nemožnosti účastnit se jednání.
33. To pak pověřená pracovnice zopakovala i v e-mailu, kterým reagovala na žalobcovu omluvu. Žalobce však přesto žádný doklad nedoložil. V případě předem plánované zahraniční – a jak se později ukázalo služební – cesty, přitom lze předpokládat, že žalobce bude mít k dispozici např. potvrzení o rezervaci ubytování nebo komunikaci se zahraničním obchodním partnerem. Nic z toho však nedoložil. Nemohl proto spoléhat na to, že jeho omluva byla řádná.
34. Městský úřad sice mohl být k žalobci vstřícný a při zachování principů dobré správy jej informovat o tom, že jeho omluvu neakceptoval. Obzvláště jednalo-li se o první žalobcovu omluvu a nic nenasvědčovalo tomu, že by šlo o snahu o obstrukci. Na druhou stranu, ze zákona neplyne povinnost správního orgánu informovat účastníka řízení o tom, zda jeho omluvu akceptuje či nikoli. Pokud se účastník řízení chce omluvit z nařízeného ústního jednání, iniciativa leží především na něm. Je jeho povinností, aby vyvinul co největší snahu svou omluvu řádně odůvodnit a doložit. A následně se případně sám informovat u příslušného správního orgánu, jak s jeho omluvou naložil. To žalobce neučinil. Žalobci nic nebránilo, aby se o případném přijetí jeho omluvy informoval telefonicky. Obzvláště pokud si sám musel uvědomovat, že nedoložil žádný doklad týkající se důvodu neúčasti na jednání, o čemž ho předtím městský úřad poučoval. Městský úřad nepostupoval nezákonně, pokud žalobce o nepřijetí jeho omluvy neinformoval.
35. Žalobce tedy neuvedl a nedoložil důvod omluvy dostatečně konkrétně. Městskému úřadu neumožnil dospět k závěru, že žalobce skutečně má důležitý důvod, který mu znemožňuje

účast na jednání, a omluvu tedy přijmout. Námitka, že městský úřad porušil jeho právo na spravedlivý proces, proto není důvodná.

b. Správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav, pokud vycházely pouze z výpovědí policistů

36. Krajský soud má ve shodě se žalovaným za to, že v tomto případě jsou svědecké výpovědi dvou policistů dostatečně přesvědčivým důkazem o tom, že žalobce spáchal přestupek, který mu správní orgány kladou za vinu.
37. Žalobce nemá pravdu, pokud namítá, že v situaci, ve které v přestupkovém řízení proti sobě stojí tvrzení obviněného a tvrzení zasahujících policistů, je nutné provést další důkazy. Výpověď policisty může sama o sobě postačovat jako důkaz. Je ale nutné pohybovat se v jistých mantinelech, které stanovuje judikatura.
38. Ta konkrétně říká: „[p]olicistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. (...) O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42).
39. Žalovaný ani městský úřad při hodnocení výpovědi dvou svědků z těchto mantinelů nevybočili. V průběhu řízení nevyšla najevo žádná skutečnost, která by věrohodnost výpovědí policistů mohla zpochybnit. Předjíždění v zakázaném úseku je přestupkem, který lze pozorovat pouhým okem. Podle výpovědí obou policistů byla hustota provozu nízká a nic jim nebránilo ve výhledu. Žalobce spatřuje rozpor v tom, že policista K. zároveň uvedl, že před nimi jelo malé osobní vozidlo. V tomto tvrzení však soud nevidí rozpor. I přes malé vozidlo jedoucí před vozidlem policie, mohli mít oba policisté dobrý výhled. Bez problémů mohli vidět, jestli žalobce předjíždí.
40. Žalovaný řádně zhodnotil věrohodnost jejich výpovědí, které byly v podstatných okolnostech souladné. Oba policisté se shodli na místě, ve kterém měl žalobce předjíždět. *Neměli pochyb o tom, že předjíždění žalobce započal za odbočkou na obec Kněžpole a dokončil před odbočkou k benzínce.* Z mapových podkladů ve spisu přitom jasně plyne, že *v daném úseku je předjíždění zakázáno jednak svislou dopravní značkou a také plnou čarou.* Žalovaný také správně poukazuje na to, že v poměrně dlouhém úseku před čerpací stanicí (zákaz předjíždění začíná před odbočkou na Kněžpole a končí až za čerpací stanicí) je předjíždění zakázáno. Je tedy vysoce nepravděpodobné, že by se policisté spletli a viděli žalobce předjíždět až v úseku, kde to možné je, jak tvrdí on sám.
41. Z toho důvodu neobstojí ani námitka žalobce týkající se upřesnění místa přestupku ve výroku žalovaným. Nebylo k tomu třeba provádět nové dokazování. Žalovaný vyšel pouze z dokazování provedeného městským úřadem, zejména z věrohodných výpovědí policistů.

42. Jak podrobně a s odkazem na přílehuovou judikaturu vysvětlil žalovaný, věrohodnost policistů nemohou zpochybnit ani dílčí nesrovnalosti, jako např. to, že zatímco policista K. uvedl, že žalobce předjížděl v jednom případě, policista Z. uvedl, že to bylo určité dvakrát, ale přes plnou čáru pouze jednou. Není podstatné, kolikrát celkově žalobce předjížděl. Podstatné je, zda předjížděl v místě, kde je to zakázáno. A na tom se oba policisté shodli.
43. Žalobce ve své žalobě spekuluje ohledně vzdálenosti, ze které měli policisté vidět jeho vozidlo. Podle žalobce měla tato vzdálenost činit více než 400 metrů, zatímco oba policisté vypověděli, že jeli za žalobcovým vozidlem zhruba ve vzdálenosti 30 až 40, resp. 50 metrů. Žalobce ovšem nesprávně určuje tuto vzdálenost na základě polohy policejního vozidla zakreslené do mapy policistou Z.m a polohy žalobcova vozidla v momentu ukončení předjížděcího manévru. Je však zřejmé, že policisté mluvili o jejich vzdálenosti od vozidla žalobce předtím, resp. ve chvíli, kdy předjíždění započal. Tato vzdálenost pak nutně musela být menší.
44. Žalobce se snaží vrhnout stín pochybnosti na věrohodnost výpovědí policistů i tím, že podle svých tvrzení byl při silniční kontrole arogantní, což mohlo vést ke snaze policistů „pomstít se mu“. To však podle soudu bez dalšího nesvědčí o tom, že by policisté byli vůči žalobci zaujatí. V souvislosti s předjížděním se ho rozhodli odstavit ještě předtím, než s ním vůbec přišli do přímého kontaktu. Zároveň lze předpokládat, že na arogantní či jinak negativní jednání druhých osob musí být každý policista do velké míry zvyklý, neboť se jedná o běžnou součást jejich práce. Aby ale vznikly důvodné pochybnosti o nezaujatosti svědecké výpovědi policistů, musely by existovat další objektivní skutečnosti svědčící o jejich negativním vztahu k žalobci.
45. Žalovaný se tedy ve svém rozhodnutí dostatečně přesvědčivě vypořádal s hodnocením věrohodnosti výpovědí policistů. Zároveň přezkoumatelně reagoval na námitky, které žalobce ohledně jejich výpovědí vznesl. Soud tomuto hodnocení nemá co vytknout. Žalobce závěry žalovaného nedokázal zpochybnit do té míry, že by vyvolal pochybnosti, zda předmětný přestupek spáchal.
46. Lze sice uznat, že vyjádření žalovaného o tom, že cílem řízení je prokázání přestupkového jednání obviněného, nebylo zcela šťastné. *Žalobce má pravdu v tom, že cílem přestupkového řízení má být řádné zjištění skutkového stavu o tom, zda vůbec došlo k přestupku a kdo jej spáchal, nikoliv nutně prokázání viny osoby obviněné z přestupku.* Přesto však nelze tvrdit, že by přestupkové řízení bylo vedeno tendenčně či neobjektivně.
47. V tomto případě byly svědecké výpovědi obou policistů dostačujícím důkazem o vině žalobce. Proto není rozhodné, že nebyl k dispozici kamerový záznam z palubní kamery policejního vozidla. Podle úředního záznamu se záznam z technických důvodů nenahrál a neuložil. Městský úřad proto neměl důvod dále zjišťovat, proč záznam není k dispozici.

VI. Závěr a náklady řízení

48. Krajský soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému náklady nad běžnou administrativní činnost nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku*

odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 19. července 2023

Martin Kopa, v. r.
samosoudce